

מפיק נורי הכיב הכיב כיום הצלחתו
 "לא רוצה עזרה! רוצה לעשות לבדו"

למית של הסרט אבן על כל מיל, שהיתה גם הצגתו האחרונה בעולם.

נורי הכיב היה שונה לגמרי. הוא נמנע בקפדנות מכל פירסום. הוא לא הזמין את העיתונאים להילחץ אליו, או לראות את קטעי סרטיו. כששאל אותו משה פרלמן, איש שרותי המודיעין של משרד ראש-הממשלה, לאיזה עזרה ממשלתית הוא זקוק, ענה הכיב, בעברית הרצוצה האופיינית לו: "לא רוצה עזרה. רוצה לעשות לבדו. הסרט יהיה מוכן, אני בא להזמין לראות".

בשבוע שעבר הופיע הכיב אצל פרלמן, הזמינו להצגת הבכורה.

לא טוב, בחיי. שיטתו של הכיב היתה מקורית, התאימה לתנאים המיוחדים של ארץ. עיקרה: לעשות את הכל לבד, באמי עצים הפשוטים ביותר והאפשריים. תחת להזמין מיתקנים מסובכים מאמריקה, התקין בעצמו, בעזרת מסגר, שורה של זרקורים פשוטים ביותר, מצוידים בנייר שוקף בצבעים שונים, להכונת צבע אורק. לבנית התפאורות השתמש בחומר פשוט וזול, גם הוא המצאה עצמית.

הכיב השתמש בשיטה זו עוד בעיראק, אחרי שלמד את יסודות המקצוע תוך כדי ראייה, בשעה שעבד כעוזר-שמש של מפיק אמריקאי אורח. כשעבר עם משפחתו לארץ ראן והקים שם אולפן הסרטה, המשיך כי מסורת זו, וזה לפרס בטעם השאח הפרסי. נזכר הכיב: "הסרט לא היה טוב, בחיי. אבל המלך הבין איראן צריכה תעשייה. עושה הכל בשביל התעשייה".

כאשר עלה הכיב לארץ, נשארה משפחתו באיראן, החזיקה שם באולפניה. הוא הביא עמו לארץ רק כמה מומחים מרכזיים, ברניהם הצלם נורי קוקו. כן הביא עמו את המונופול בדיקת שיטה מיוחדת להסרטה בצבעים נהדרים. על הצבעים האלה, שנש-מרו כסוד כמוס עד הרגע האחרון ממש, ביסס את עיקר תקוותיו.

הצי המליון. תקציב הסרט באין מור לדה (ואה סרטי השנה) היה צריך להגיע ל-200 אלף לירות, אולם הכסף אול במהר רות מפתיעה. אחת הסיבות: השחקנים הישראליים לא הבינו את צורכי עולם היסטים. לא פעם נמנע אחד השחקנים ל' הופיע להסרטה בשל ענין של מה בכך, גרם להבטלת מאה איש במשך יום שלם. סיבה שניה: בעשרות פעמים הטעה התחזית היסטאורולוגית, גרמה ברגע האחרון לביטול ההסרטה.

אחרי שנגמרו 200 אלף הלירות, ביקש נורי הכיב מבני משפחתו באיראן 100 אלף ניספות. בקשה זו גררה אחריה בקשה נורפת לסכום דומה. אחרי שהושקעו 400 אלף ל"י לא הבינו בני המשפחה מה קרה לנורי, שהיה תמיד ידוע כמחשב תקציבים מדוייקים. אחיו של נורי נסע לאיראן, הסביר את המצב, הביא את הסכום שהשלים את הצי המליון.

מלבד עורך העולם הזה, שהוזמן לפני שנה ורבע להצגת כמה קטעים, אחרי שהביטיח לא לפרסם על כך דבר או לגלות כי הסרט צולם בצבעים. על סמך הצגה זו בחר העולם הזה בשנה שעברה את נורי הכיב לאיש-האמנות של השנה.

שנה טובה ומוצלחת לכל לקוחותינו ידידינו ומכרינו

צינ קוגרפיה

יונה רינרזונסקי

תליאביב, רחוב פרץ 12, טלסון 66548

פרסומת

מתח גבוה

בשבוע שעבר קישטו שני מטוסי סילון, שהשאירו מאחוריהם סילוני אדים רחבים, את דפי העיתונות הישראלית. הכריזה כזרת הצויר: "הסילונים באים".

הקורא הממוצע כמעט וציפה להתפתחות מפתיעה במאזן החימוש המרחבי, כמעט ו היה משוכנע כי אחר המיסטרים והאורא גאנים החליטה לפחות קנה לספק כמה עשרות סיברגטיב. ואם כי ללכותיהם של כמה אורחים התגנבו ספקות ראשוניים על דרכי הפרסום החדשים של התעצמות חיל האויר לישראל, הרי דווקא ספקות אלה הי עלו את המתח עוד יותר.

וזאת בדיוק היתה כחנת סילוני הנמר - למתוח את הציבור. כי המתח הגבוה של הסילונים המרקיעים שחקים נועד לעידוד מתיחות ועניין לקראת נחיתה לא כל כך צבאית. כאשר קורקעו סוף סוף הסילונים, הם לא פלטו גזי דלק כי אם עשן טבק - היו אלה סיגריות חדשות של חברת הסיר גריות לוו.

"האם שמך תמר?" לא לחינם נקי ראה צורת פרסומת מוקדמת זאת בשמה הנכון, מתחן. כונתה היתה מאז ומתמיד למתוח את הקהל, להוציא אותו מאדישותו להגביר בו את ההתעניינות במוצר העמיד להתחדש עליו. כהונחה טובה יכול לעשות המתחן הארצישראלי הראשון שראה אור ערב מלחמת העולם השנייה, כאשר הוטל על פרס. מאי אליהו טל לפרסם סבון חדש של בית החרושת סמן.

משך שבועות הופיעו או מודעות מסך רגות בעיתונות, שאלו "האם שמך תמר?" 1800 התמרות שפנו לשמן כתשובה לשאלה אישית זאת, שנועדה לפרסם את סבון תמר החדש, הצעידו את תורת המתחן לראשית דרכו אל שחקי הסילונים.